

Arrest

nr. 313 723 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 december 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 15 december 2020 om internationale bescherming. Op 18 oktober 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 november 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pathaanse afkomst te zijn. U bent geboren in 2004 te Sundari/Markazy Soundaree in het district Darai Pech/Manoungi van de provincie Kunar waar u ook uw hele

leven hebt gewoond. U bent soennitisch moslim en hebt 4 jaar onderwijs gevolgd. U bent ongehuwd en kinderloos. Uw vader is S. A. L. (...) en uw moeder is S. M. (...). Zij verblijven in het subdorp Dargai in de provincie Kunar bij uw maternale oom en zijn gezin. U hebt tevens vier jongere broers die eveneens alleen in Dargai verblijven.

U volgde vanaf uw negende of tiende onderwijs doch door de slechte veiligheidssituatie waarbij de school zelf gevisieerd werd omdat ze werd gebruikt door de taliban in hun gevechten tegen de overheid, kon u niet regelmatig gaan en op gegeven moment besliste uw vader dat u met school moest stoppen. Omdat hij wilde dat u toch iets zou leren, zond hij u naar de moskee waar u koranlessen volgde gedurende zes à zeven maanden totdat de imam u opdroeg om naar een grote madrassa van de Taliban in Pakistan te gaan zodat u zich verder kon verdiepen en u bij terugkeer kon meedoen aan de jihad. U weigerde omdat uw vader een hartpatiënt was en u hem niet alleen kon laten. De imam werd boos, zei dat het uw plicht was en gaf u geen keuze. Ook uw vader sprak met de imam en zei de imam dat hij niet het recht had te beslissen over zijn zoon waarna de imam razend werd. De volgende dag stuurde de imam een boodschapper met het dreigement dat indien uw vader zich tot de overheid zou wenden, zijn huis in brand zou worden gestoken en zijn gezin zou worden vermoord. Ook mocht uw vader niet tussen u en de taliban komen en dat deze beslist hadden dat u moest verder studeren. Uw vader kwam tot het besluit dat uw leven hierdoor in gevaar was. Mede omwille van de onveiligheid in uw regio door de gevechten tussen daesh, de taliban en de overheidstroepen, besliste uw vader om u naar het buitenland te sturen.

Met behulp van een smokkelaar hebt u Afghanistan verlaten in de winter. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië – waar uw vingerafdrukken werden genomen op 24 oktober 2020 –, Hongarije – vanwaar u eerst werd teruggestuurd naar Roemenië – en Duitsland – waar eveneens uw vinger-afdrukken werden genomen op 21 november 2020 –, reisde u naar België waar u een tiental maanden na uw vertrek toekwam en waar u enkele dagen later uw verzoek om internationale bescherming indiende op 15 december 2020.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat ze u in het verleden viseerden en u bent weggelopen. U vreest ook dat uw vader zal worden vermoord als u terugkeert omdat hij degene is die u naar een niet-religieus land heeft gezonden. Voorts kan u niet terugkeren omdat u verwesterd bent en omdat u bij terugkeer zal worden verstoten door uw familie.

Na uw vertrek vernam u dat de toenmalige imam van de moskee ondertussen ook een commandant van de taliban is geworden met de bevoegdheid om onderzoek te voeren naar mensen die zich in het dorp komen vestigen. De taliban en de imam zijn na uw vertrek bij uw vader geweest, hebben hem geslagen en gevraagd waar u was. De dorpsouderen zijn tussengekomen en hebben de taliban kunnen overtuigen dat u op eigen verantwoordelijkheid het land hebt verlaten en dat uw vader geen schuld treft. Het werd uw vader wel verboden om nog naar de moskee te gaan en de taliban zouden ondertussen verder onderzoek naar u en uw vader voeren. Uw vader verkocht alsnog zijn huis omdat dit gekend was bij de taliban alsook om uw verdere reis vanuit Turkije te bekostigen en hij trok met de rest van het gezin in bij uw maternale oom in Dargai.

Na de val van de regering en de overname van de macht door de taliban begonnen deze in de huizen naar mensen te zoeken die problemen hadden met de taliban. Uw vader is daarop weggevlucht naar het dorp Cheghel darai waar hij onderdook bij een vriend. Na vier of vijf maanden kreeg uw vader via uw maternale oom en na bemiddeling van de dorpsoudsten de boodschap van de taliban dat hij mocht terugkeren naar zijn gezin aangezien ze geen bewijzen hadden dat hij verantwoordelijk was voor uw vlucht. Ze zouden het wel nog steeds verder blijven onderzoeken. Uw vader keerde daarop terug naar de woning van uw maternale oom.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u kopieën van de taskara van uw ouders en uw broers voor. U stuurde na uw onderhoud een screenshot van uw Facebookaccount door.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde op het moment van uw persoonlijk onderhoud, als nietbegeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en

verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Tijdens de procedure in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u meerderjarig. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat uw vader u enerzijds als gevolg van de veiligheidssituatie rondom uw school en de angst voor de taliban die er onder meer aan de jongeren vroeg om spullen in hun rugzak te stoppen en mee te dragen tot aan de checkpoint (CGVS, p. 14), u anderzijds wel naar de moskee stuurde in de wetenschap dat u er uiteindelijk zou worden gerekruteerd door de taliban. U en uw vader waren namelijk op de hoogte van de rekruteringswijze van de taliban in de moskee en de connecties van de imam met de taliban (CGVS, p. 15, 22), en ook van de mogelijke gevolgen bij weigering. Immers blijkt uit uw verklaringen dat alle kinderen van de het dorp naar de moskee gingen om iets te leren en dat degene die verder wilden leren, naar een grotere moskee gingen (CGVS, p. 20) waarna ze meer betrokken raakten bij de taliban (CGVS, p. 20). Voorts waren jullie eveneens op de hoogte dat bij een weigering de dood volgde. Immers blijkt dat een jongen uit uw dorp, genaamd B. (...), nog vooraleer u zelf naar de moskee ging, door de taliban werd omgebracht net omdat hij weigerde te gaan verder studeren en deel te nemen aan de jihad (CGVS, p. 21). Uw vader wist aldus dat de imam van de moskee u zou trachten te overhalen om verder te studeren en u zou willen aansluiten om de jihad te voeren (CGVS, p. 15). Het is dan ook niet aannemelijk dat uw vader, die u als hartpatiënt nodig had, u voor uw veiligheid net van school haalde maar u dan wel naar de moskee stuurde om iets bij te leren terwijl hij zich bewust was van de risico's die daaraan verbonden waren (CGVS, p. 15).

De door u voorgestelde gebeurtenissen stroken evenmin met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit specifieke landeninformatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt namelijk dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Ook u benadrukt die stelling en verklaart meermaals dat de meeste van de jongeren vrijwillig gingen en niet gedwongen werden door de taliban (CGVS, p. 14 & p. 21). Uit de COI blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U verklaart dat de dorpsoudsten de imam meerdere malen op andere gedachten hebben proberen brengen omdat u en uw vader tegen het voorstel waren dat u zich moest aansluiten bij de jihad (CGVS, p. 14), maar dat hij koppig was (CGVS, p. 22-23). U slaagt er aldus in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Ook de nuance die uw advocaat aanbracht, namelijk het bestaan van een mechanisme waarbij men u eigenlijk gedwongen wilde brainwashen zodat u zich uiteindelijk vrijwillig zou aansluiten, kan niet overtuigen, gezien bovenstaande vaststellingen. U had namelijk reeds te kennen gegeven dat noch u, noch uw vader, noch de dorpsoudsten akkoord gingen met het parcours dat de imam voor ogen had met u.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat heel specifiek u door de imam van de lokale moskee waar u koranlessen volgde, gedwongen werd om direct verder te studeren aan een madrassa van de taliban in Pakistan teneinde bij terugkeer een betere positie te hebben en mee de jihad te voeren (CGVS, p. 14), terwijl hij de anderen op vrijwillige basis eerst naar een andere moskee of madrassa stuurde waarna ze zich aansloten bij de taliban (CGVS, p. 22) en waarbij u tevens aangeeft dat de meeste anderen zich ook vrijwillig in de grotere moskee aansloten (CGVS, p. 21). In het licht van voorgaande waarbij de imam en de taliban over voldoende vrijwilligers bleken te beschikken, is het dan ook frappant dat net u – die weigerachtig was

om verder te studeren omdat u voor uw vader moest zorgen – precies degene was die door de imam ook nog eens rechtstreeks naar een madrassa van de taliban in Pakistan zou gestuurd worden terwijl de overige studenten eerst naar een andere, grotere moskee in Afghanistan gestuurd werden (CGVS, p. 20). Waarom de imam u wel rechtstreeks naar de madrassa in Pakistan wilde sturen, weet u bovendien niet. U gokt dat de taliban het misschien aan de imam gevraagd hadden (CGVS, p. 21). Of andere jongens ook rechtstreeks naar de madrassa in Pakistan moesten gaan, weet u evenmin (CGVS, p. 21) en ter verantwoording geeft u aan dat u zelf niet betrokken was bij de taliban. Het valt evenwel niet in te zien dat er in uw dorp niet zou zijn gesproken over jongeren die rechtstreeks naar madrassa's in Pakistan zouden zijn gestuurd te meer u klaarblijkelijk wel op de hoogte bent van de andere moskee genaamd 'Osman Bene Afan' (CGVS, p. 22) waar ze naartoe werden gestuurd. Daarenboven kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u op de hoogte bent wat dan de reden was dat de imam u bij uitzondering direct naar een madrassa in Pakistan wilde sturen in plaats van u naar de grotere moskee te sturen zoals hij met de andere jongeren deed. Dit is een kernelement in uw hele asielrelaas en verwacht mag worden dat u hieromtrent precieze en concrete informatie zou kunnen geven. Te meer daar u met uw oom contact hebt (CGVS, p. 8-9) waardoor verwacht kan worden dat u hierover ook achteraf bijkomende informatie zou verkregen kunnen hebben. De enerzijds weinig coherente manier van handelen van de imam in uw dossier ten opzichte van alle andere jongeren uit uw dorp en uw onwetendheid over de reden van uw speciale behandeling doen verder besluiten dat uw voorgehouden rekrutering door de taliban niet aannemelijk is.

Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de hier opvolgende problemen die uw vader nadien zou hebben gekend. Het is hoe dan ook niet geloofwaardig dat de taliban samen met de imam naar uw huis gekomen zouden zijn, dat ze daarbij uw vader hebben geslagen en gevraagd waar u was (CGVS, p. 17), om vervolgens, klaarblijkelijk zonder meer, uw vader met rust te laten tot aan de machtsovername (CGVS, p. 20). Niet alleen was de imam furieus toen ook uw vader weigerde mee te gaan in zijn voorstel om u naar Pakistan te zenden (CGVS, p. 14), het gegeven de aanwezigheid van de taliban in uw regio (CGVS, p. 23) en het gegeven dat u vertrokken bent in de winter van 2020 en het gegeven dat het land in de handen van de taliban is gevallen in augustus 2021, valt hoegenaamd niet in te zien dat uw vader pas in augustus 2021, meer dan een jaar later, moest onderduiken. Zo staat deze uiterst passieve reactie van de taliban in schril contrast met wat ze bijvoorbeeld B. (...), de jongen die eveneens weigerde, hebben aangedaan (CGVS, p. 21). Die hadden de taliban namelijk direct gedood voor zijn huis om als voorbeeld te stellen. Dat ze dan in eerste instantie eens langskwamen bij uw vader, die bovendien zelf ook tegen de imam had gezegd u niet te sturen, om nadien een jaar niets van zich te laten horen, is gewoonweg niet aannemelijk. Hiermee ondergroeven ze hun eigen doortastendheid.

Evenmin aannemelijk is dat de taliban dermate veel naïviteit aan de dag zou gelegd hebben, dat ze het geloofwaardig zouden gevonden hebben dat u als minderjarige jongen op eigen houtje de nodige financiën bij elkaar zou krijgen teneinde een smokkelaar te regelen en te vluchten en ze uw vader dus niet verantwoordelijk zouden hebben gehouden (CGVS, p. 17). Uw vader heeft volgens u bovendien zijn woning verkocht enerzijds omdat de taliban dit huis wisten zijn en anderzijds omdat hij uw reis financieel moest steunen (CGVS, p. 17). Uw vader ging met de rest van het gezin namelijk bij uw maternale oom wonen in het dorp Dargaj, dat ook tot de regio Sundraj behoort (CGVS, p. 10), waarbij het evenmin aannemelijk is dat de taliban hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest of niet in de mogelijkheid zouden zijn geweest hierachter te komen gezien hun aanwezigheid in de regio (CGVS, p. 23). Aldus kan het argument dat uw vader het huis verkocht omdat de taliban dit adres kende, niet overtuigen daar ze hem makkelijk zouden kunnen vinden in Dargaj. Hierdoor blijft enkel over dat uw vader het huis heeft verkocht om uw reis te bekostigen. Dit moet ook duidelijk zijn geweest voor de taliban waardoor het eens te meer weinig geloofwaardig is dat ze de uitleg van de ouderen, namelijk dat u zelf verantwoordelijk was, zou hebben aanvaard.

Omwille van gelijkaardige redenen doet uw bewering dat ze uw vader na de machtsovername lieten terugkeren naar Daraj de wenkbrauwen fronsen. Ook hier valt het evenmin in te zien dat de taliban dermate naïef zouden zijn geweest om opnieuw te aanvaarden dat u als minderjarige jongen geheel op eigen kracht en verantwoordelijkheid Afghanistan verlaten hebt (CGVS, p. 18). U verklaart in deze weliswaar dat ze de zaak nog verder zouden onderzoeken, maar wat dit onderzoek inhield, weet u niet (CGVS, p. 18). De nuance dat ze uw vader lieten terugkeren doch nog steeds lastens hem onderzoek deden, weet dan ook niet te overtuigen.

Op basis van alle voorgaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven

van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire

situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien

Voor zover uw raadsman in haar bemerkingen aanhaalde dat u niet kan terugkeren omwille van uw verblijf gedurende drie jaar in het buitenland (CGVS, p. 26), kan uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar je land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uw advocaat duidde in haar opmerkingen naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud op het feit dat u op veertien of vijftienjarige leeftijd Afghanistan hebt verlaten en dat u al drie jaar in België verblijft hetgeen u ongetwijfeld veranderd heeft (CGVS, p. 26 – opmerkingen advocaat). Eerst en vooral dient opgemerkt dat u zelf geenszins dit motief aanhaalde wanneer u gevraagd werd wat u te vrezen hebt bij terugkeer (CGVS, p. 16-17). Uw advocate duidde noch concretiseerde haar bewering (CGVS, p. 26 – opmerkingen advocaat). Er werd u gevraagd om bijkomend uitleg te geven waarbij u aangaf dat ze u zullen beschuldigen in de Europese unie verbleven te hebben, dat u alcohol gedronken zou hebben, dat u de ramadam niet gevolgd zou hebben,

dat u een relatie gehad zou hebben met een meisje en dat u zaken geleerd zou hebben die voor hen waardeloos zijn (CGVS, p. 26). Voorts gaf u aan dat u zich hier vrij voelt, hebt u veel vrienden, ook meisjes, hebt en dat u vrij bent in uw contacten, dat u uw baard afscheert en dat u af en toe een gebed mist, dat u kan eten wat en wanneer u wil en dat kan u roken als u dat wil (CGVS, p. 27). Dergelijke zaken en vrijheden zijn evenwel geen fundamentele rechten en zodoende ook niet fundamenteel voor uw identiteit of morele integriteit. Er moet vooreerst op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang,...) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar De door u aangehaalde elementen kunnen niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl en cultuur heeft overgenomen, mag worden verwacht en gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden, waarbij aangenomen wordt dat uw erg jonge leeftijd een dergelijk proces vergemakkelijkt. Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij zijn terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de overheid, de taliban of andere gewapende groeperingen. Tot slot gevraagd waarin u zich onmogelijk zou kunnen aanpassen, geeft u bovendien zelf aan het niet onmogelijk zou zijn (CGVS, p. 27) doch dat uw vader en oom u niet dezelfde vrijheden zullen gunnen die u hier kent (CGVS, p. 27). Dit impliceert dat u, die tot uw veertiende à vijftiende in Afghanistan hebt gewoond en bent opgevoed door uw vader, de gebruiken en gewoontes in de Afgaanse samenleving kent.

Waar uw advocate tot slot nog aanhaalde dat er een risico op verstoting is door de familie (CGVS, p. 26) dient te worden opgemerkt dat hiervoor geen concrete aanwijzingen naar voor werden gebracht. Ongetwijfeld zal de financiering van uw reis een grote aderlating zijn geweest voor uw ouders waarvoor ze zelfs hun woning hebben verkocht (supra) en dit zal mogelijk tot gevolg hebben dat er een grote druk op uw schouders ligt. Doch hieruit kan niet zonder meer afgeleid worden dat ze u hierom bij terugkeer zullen verstoten. Er werd u naar aanleiding van de opmerking van uw advocate immers gevraagd of u zou verstoten worden en u antwoordde hierop dat uw vader u nooit bij hem zal laten wonen (CGVS, p. 27) doch gevraagd waarom niet, antwoordt u dat dit komt omdat zijn leven dan in gevaar zal zijn, dat hij geïnvesteerd heeft in u en ze u bij terugkeer zullen vermoorden (CGVS, p. 27). Hieruit blijkt aldus niet dat u louter omwille van de financiële investering zal worden verstoten. Bovendien werd hierboven reeds uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor de taliban.

Vervolgens gevraagd of u andere mensen kent die omwille van de schuld die de familie voor hen maakte, verstoten werden, antwoordt u bevestigend doch gevraagd wat er met die persoon gebeurd is, haalt u een voorbeeld aan waaruit blijkt dat deze persoon verstoren werd omwille van een verboden liefdesrelatie (CGVS, p. 28). Aldus weet u niet te overtuigen dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden verstoten door uw familieleden omdat u zonder resultaat (CGVS, p. 28) naar huis zou keren.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is aan het administratief dossier toegevoegd.

De documenten die u hebt voorgelegd, kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Het betreffen namelijk kopieën van de taskara van uw vader, moeder en broers. Allereerst kan worden opgemerkt dat het kopieën betreffen waardoor de authenticiteit van de documenten niet kan worden nagegaan. Bovendien staven ze hoogstens de identiteit en nationaliteit van de personen aan wie de taskara toebehoren. Deze documenten hebben dan ook geen invloed op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De screenshot van uw Facebookaccount zegt evenmin iets over uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker maakt ook gewag van een beoordelingsfout.

Verzoeker wijst er op dat er sprake is van een voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan en licht dit omstandig toe.

Over de beoordeling van zijn vluchtrelaas door de adjunct-commissaris stelt verzoeker het volgende:

“Nu verzoeker toegeeft dat hij gelogen heeft en aangeeft dat hij wel andere risico's loopt, omwille van andere redenen is het niet relevant of nuttig om de motivering van e bestreden beslissing te bekritisieren.

Wel moet er worden onderlijnd dat de verwerende partij het niet nuttig heeft geacht om de geloofwaardigheid van het nieuw relaas van verzoeker te onderzoeken. Dit is volgens verzoekende partij een voldoende reden om de bestreden beslissing te vernietigen zodat de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker onderzocht zou worden. De verzoekende partij heeft geen andere keuze dan de bestreden beslissing aan te vechten om de vernietiging ervan te vragen omwille van de schending van artikel 48/6, §5, b) van de wet van 15.12.1980:

(...)

Door niet over te gaan naar een nieuw onderzoek van de neergelegde documenten, en vooral door aan verzoeker geen mogelijk te geven om verklaringen af te leggen in verband met zijn vrees, behalve dan door middel van huidig verzoekschrift, en deze verklaringen niet op geloofwaardigheid te onderzoeken heeft de verwerende partij deze bepaling geschonden.

Deze schending kan niet worden rechtgezet door Uw Raad aangezien de Raad geen onderzoeksbevoegdheden heeft.”

Daarna voert verzoeker een betoog over het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Hij gaat daarbij in op de beoordeling van 'verwestering', toegepast op zijn situatie, en op het risico omwille van een toegeschreven vorm van verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa.

Ten slotte gaat verzoeker nog uitvoerig in op het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden e-mail berichten naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) (stuk 3), bewijsstukken over het verblijf van verzoeker en zijn familieleden in Pakistan (stuk 4) en een bewijs van verzoekers scholing in België (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een op 22 december 2022 neergelegde nota houdende een “Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure” voegt verwerende partij de COI Focus “Iran/Pakistan. Afghaanse vluchtelingen – documentenfraude” van 25 mei 2020, de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 en de COI Focus “Pakistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 januari 2021. In deze nota wordt tevens gerefereerd aan het rapport “Pakistan – situation of Afghan refugees” van EUAA van mei 2022, aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of

individuals" van EUAA van augustus 2022 en aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van april 2022.

2.2.3. Bij een op 9 april 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een bundel medische documenten van zijn vader (stuk 1) en een uittreksel uit de "Afghanistan Country Focus" van EUAA van december 2023 (stuk 2).

2.2.4. Op 9 september 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023 en aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 2 februari 2024.

2.2.5. Bij een op 16 september 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een psychologisch rapport (stuk 1) en een getuigenis van zijn vorige voogd (stuk 2) als nieuwe stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

worden geweigerd omdat (i) de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (iv) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (v) de documenten die hij heeft voorgelegd deze beoordeling niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asiëldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij een op 22 december 2022 neergelegde nota houdende een "*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*" en bij een aanvullende nota van 9 september 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

"Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming."

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren die afkomstig is van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaarde in de loop van de administratieve procedure te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, gedood zal worden door de taliban omdat hij niet was ingegaan op de vraag van de imam om naar een grote *madrassa* van de taliban in Pakistan te gaan om zich voor te bereiden om mee te doen aan de *jihad*.

Gelet op verzoekers aanpassing van het feitenrelaas in het verzoekschrift, waarin verzoeker (onder meer) erkent dat hij slechte adviezen heeft gekregen om te liegen over zijn verblijfplaatsen en andere elementen van zijn identiteit en dat hij deze adviezen heeft gevolgd en verkeerdelijk heeft beweerd dat hij in Afghanistan woonde en er problemen heeft gekend met de taliban, heeft de adjunct-commissaris terecht geen geloof gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten.

Verzoeker geeft in het feitenrelaas in zijn verzoekschrift aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan vreest "*omwille van een familiaal grondconflict*". In zijn enig middel hekelt hij dat de adjunct-commissaris het niet nuttig heeft geacht om de geloofwaardigheid van zijn nieuw relaas te onderzoeken. Zoals verwerende partij in haar nota houdende een "*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*" terecht opmerkt, heeft verzoeker deze elementen evenwel niet kenbaar gemaakt aan het CGVS voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat dit de adjunct-commissaris niet kan worden verweten. Verzoeker werd zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als op het CGVS uitgebreid gehoord en was aldus in de mogelijkheid om verklaringen af te leggen in verband met zijn vrees. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient de verzoeker om internationale bescherming alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Er mocht van verzoeker dan ook worden verwacht dat hij zijn beweerd verblijf in Pakistan en het familiaal grondconflict, zo dit in zijn hoofde daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming met zich zou brengen, (veel) eerder gedurende zijn procedure zou hebben vermeld en niet pas nadat ten aanzien van hem een weigeringsbeslissing werd genomen. Verzoeker werd zowel bij de DVZ als in de oproepingsbrief voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS, als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht en op het belang van het afleggen van correcte verklaringen. Bovendien werd verzoeker tijdens de volledige procedure bijgestaan door een advocaat en door zijn voorgd. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen geen dienstige reden zijn voor het afleggen van onjuiste verklaringen over zijn geboorte- en verblijfplaatsen en zijn redenen van vertrek uit Afghanistan. Zoals verwerende partij in haar nota houdende een "*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*" terecht opmerkt, is het laakbaar en kan het niet aanvaard worden dat verzoeker na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing van het CGVS het geweer van schouder verandert en, zonder afdoende verklaring, plots boogt op een geheel nieuwe vervolgingsgrond, die door zijn eigen toedoen niet door het CGVS kon worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Dit zou er immers toe kunnen leiden dat de Raad bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid telkenmale verplicht zou zijn om een bestuurlijke beslissing te vernietigen wanneer een verzoeker om internationale bescherming een nieuwe vrees en een nieuwe vervolgingsgrond aanbrengt in het kader van zijn beroepsprocedure. Dat verzoeker pas na geconfronteerd te worden met een weigeringsbeslissing beslist om zijn "*ware*" verblijfplaatsen en

asielmotieven kenbaar te maken, ondergraaft bovendien reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van deze thans voorgehouden identiteit, regio van herkomst en asielmotieven. Ook naar het oordeel van de Raad wordt de algemene geloofwaardigheid van verzoeker in ernstige mate ondergraven door de vaststelling dat hij een geheel verzonnen asielrelaas heeft opgehangen en bovendien ook gelogen heeft over zijn geboorte- en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan vreest "*omwille van een familiaal grondconflict*". Verzoeker laat bovendien na enige uitleg te verschaffen omtrent de context van dit zogenaamde grondconflict en *in concreto* uiteen te zetten wat en wie hij zou moeten vrezen bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij omwille van een familiaal grondconflict bij een terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor vervolging.

Ook verzoekers nieuwe verklaring geboren te zijn in Pakistan en er een heel leven te hebben gewoond, kan niet zonder meer worden aangenomen. Wat betreft de bewijsstukken over zijn verblijf en dat van zijn familieleden in Pakistan die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) en de bundel medische documenten van zijn vader die verzoeker bij zijn op 9 april 2024 neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker van 9 april 2024, stuk 1), stelt de Raad nog vast dat dit slechts fotokopieën betreffen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën maar een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien wijst de Raad erop dat uit informatie die verwerende partij bij haar op 22 december 2022 neergelegde nota houdende een "*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*" voegt, blijkt dat corruptie en documentenfraude in Pakistan wijdverspreid is waardoor de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten laag is (COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 januari 2021). Verzoeker laat voorts na te duiden wat de bij zijn verzoekschrift gevoegde bewijsstukken over zijn verblijf en dat van zijn familieleden in Pakistan inhouden of aan wie deze toebehoren. Zo voegt verzoeker vier *Proof of Registration Cards* (POR-kaarten) zonder te duiden aan wie deze toebehoren en wat zijn link met de personen op deze kaarten is. De namen op deze kaarten komen alleszins niet overeen met de naam van verzoeker of de namen van zijn gezinsleden, zoals verzoeker die bij de DVZ had opgegeven (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map 'DVZ', Verklaring DVZ, vraag nr. 15). Wat betreft de *taskara's* en de overige stukken bij het verzoekschrift die in een andere taal dan deze van de rechtspleging (of het Engels) zijn opgesteld, dient nog te worden vastgesteld dat deze niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen. De bij het verzoekschrift gevoegde *taskara's* komen overigens niet overeen met de *taskara's* die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd en waarvan hij verklaarde dat deze van zijn vader, zijn moeder en zijn broers waren (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). De Raad ziet dan ook niet in – en verzoeker licht niet toe – aan wie de *taskara's* die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, toebehoren. Ook de medische documenten die verzoeker bij zijn op 9 april 2024 neergelegde aanvullende nota voegt, vermelden een andere namen dan de naam die verzoeker in de loop van de administratieve procedure had opgegeven toen hem naar zijn ouders werd gevraagd (adm. doss., stuk 5, map 'DVZ', Verklaring DVZ, vraag nr. 15). Verzoeker toont hiermee dan ook niet aan dat deze betrekking hebben op zijn vader en diens verblijf in Pakistan aantonen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij geboren is in Pakistan en daar samen met zijn familie erkend vluchteling was uit Afghanistan, noch dat hij een Afghaan is die nooit in Afghanistan heeft gewoond en niet over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan.

In zijn verzoekschrift en aanvullende nota gaat verzoeker tevens in op zijn (vermeende) nood aan internationale bescherming omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Wat dit betreft, wijst de Raad erop dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

In de “*Country Guidance*” van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61), bijtreden.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat zijn verwestering en het gevolg van zijn geboorte en leven in Pakistan door het CGVS niet werden onderzocht, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker zijn geboorte en leven in Pakistan in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment heeft kenbaar gemaakt aan de asiendiensten, zodat hij de adjunct-commissaris niet dienstig kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts wordt in de bestreden beslissing op basis van de door verzoeker (en zijn advocaat) in de loop van de administratieve procedure aangereikte gegevens als volgt gemotiveerd inzake verzoekers vrees voor problemen omwille van (gepercipieerde) verwestering:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uw advocaat duidde in haar opmerkingen naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud op het feit dat u op veertien of vijftienjarige leeftijd Afghanistan hebt verlaten en dat u al drie jaar in België verblijft hetgeen u ongetwijfeld veranderd heeft (CGVS, p. 26 – opmerkingen advocaat). Eerst en vooral dient opgemerkt dat u zelf geenszins dit motief aanhaalde wanneer u gevraagd werd wat u te vrezen hebt bij terugkeer (CGVS, p. 16-17). Uw advocate duidde noch concretiseerde haar bewering (CGVS, p. 26 – opmerkingen advocaat). Er werd u gevraagd om bijkomend uitleg te geven waarbij u aangaf dat ze u zullen beschuldigen in de Europese unie verbleven te hebben, dat u alcohol gedronken zou hebben, dat u de ramadam niet gevolgd zou hebben, dat u een relatie gehad zou hebben met een meisje en dat u zaken geleerd zou hebben die voor hen waardeloos zijn (CGVS, p. 26). Voorts gaf u aan dat u zich hier vrij voelt, hebt u veel vrienden, ook meisjes, hebt en dat u vrij bent in uw contacten, dat u uw baard afscheert en dat u af en toe een gebed mist, dat u kan eten wat en wanneer u wil en dat kan u roken als u dat wil (CGVS, p. 27). Dergelijke zaken en vrijheden zijn evenwel geen fundamentele rechten en zodoende ook niet fundamenteel voor uw identiteit of morele integriteit. Er moet vooreerst op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang,...) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar De door u aangehaalde elementen kunnen niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl en cultuur heeft overgenomen, mag worden verwacht en gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daar geldende

normen en waarden, waarbij aangenomen wordt dat uw erg jonge leeftijd een dergelijk proces vergemakkelijkt. Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij zijn terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de overheid, de taliban of andere gewapende groeperingen. Tot slot gevraagd waarin u zich onmogelijk zou kunnen aanpassen, geeft u bovendien zelf aan het niet onmogelijk zou zijn (CGVS, p. 27) doch dat uw vader en oom u niet dezelfde vrijheden zullen gunnen die u hier kent (CGVS, p. 27). Dit impliceert dat u, die tot uw veertiende à vijftiende in Afghanistan hebt gewoond en bent opgevoed door uw vader, de gebruiken en gewoontes in de Afgaanse samenleving kent.

Waar uw advocate tot slot nog aanhaalde dat er een risico op verstoting is door de familie (CGVS, p. 26) dient te worden opgemerkt dat hiervoor geen concrete aanwijzingen naar voor werden gebracht. Ongetwijfeld zal de financiering van uw reis een grote aderlating zijn geweest voor uw ouders waarvoor ze zelfs hun woning hebben verkocht (supra) en dit zal mogelijk tot gevolg hebben dat er een grote druk op uw schouders ligt. Doch hieruit kan niet zonder meer afgeleid worden dat ze u hierom bij terugkeer zullen verstoten. Er werd u naar aanleiding van de opmerking van uw advocate immers gevraagd of u zou verstoten worden en u antwoordde hierop dat uw vader u nooit bij hem zal laten wonen (CGVS, p. 27) doch gevraagd waarom niet, antwoordt u dat dit komt omdat zijn leven dan in gevaar zal zijn, dat hij geïnvesteerd heeft in u en ze u bij terugkeer zullen vermoorden (CGVS, p. 27). Hieruit blijkt aldus niet dat u louter omwille van de financiële investering zal worden verstoten. Bovendien werd hierboven reeds uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor de taliban.

Vervolgens gevraagd of u andere mensen kent die omwille van de schuld die de familie voor hen maakte, verstoten werden, antwoordt u bevestigend doch gevraagd wat er met die persoon gebeurd is, haalt u een voorbeeld aan waaruit blijkt dat deze persoon verstoten werd omwille van een verboden liefdesrelatie (CGVS, p. 28). Aldus weet u niet te overtuigen dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden verstoten door uw familieleden omdat u zonder resultaat (CGVS, p. 28) naar huis zou keren.”

De Raad wijst er tevens op dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

De Raad benadrukt vervolgens dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn identiteit, de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn verzoek om internationale bescherming en zijn netwerk in Afghanistan. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op zijn werkelijke identiteit en recente woon- en verblijfplaatsen voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa (en eventueel ook in Pakistan) hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna vier jaar in België verblijft (en daarvoor mogelijks in Pakistan zou hebben gewoond), kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker heeft bij zijn verzoekschrift een bewijs van zijn scholing in België gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stuk 5). Met dit schoolattest toont hij niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Het schoolattest geeft aan dat verzoeker in België is ingeschreven in het DASPA-onderwijs en daar de lessen volgt, wat hoogstens aantoont dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Dit volstaat echter niet om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Hetzelfde kan worden gesteld wat betreft de getuigenis van zijn vorige voogd die verzoeker bij zijn op 16 september 2024 neergelegde aanvullende nota voegt en waarin (onder meer) wordt gesteld dat verzoeker het Frans heeft

geleerd, zich beetje bij beetje integreert in de Belgische samenleving en de Europese waarden respecteert (aanvullende nota verzoeker van 16 september 2024, stuk 2).

Aangaande verzoekers psychologische toestand merkt de Raad nog op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de "*wil van God*". Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar ("*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024, p. 92-94). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. De Raad onderstreept dat uit het door verzoeker bij zijn op 16 september 2024 neergelegde aanvullende nota gevoegde psychologisch rapport louter blijkt dat verzoeker sinds september 2023 wordt opgevolgd door een psycholoog en dat deze laatste bij verzoeker een verlies aan enthousiasme, zwarte gedachten, een diepe wanhoop en een intense woede waarneemt en meent dat dit te wijten is aan de lange duur van zijn asielprocedure, het gemis van zijn familie en het gebrek aan toekomstperspectief (aanvullende nota verzoeker van 16 september 2024, stuk 1). Er wordt evenwel geen duidelijke medische diagnose gesteld. Uit dit rapport kan dan ook niet worden opgemaakt dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te wijzen op algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn op 9 april 2024 neergelegde aanvullende nota nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood zal worden omdat hij niet was ingegaan op de vraag van de imam om naar een grote *madrassa* van de taliban in Pakistan te gaan, dat hij ook niet aannemelijk maakt dat hij omwille van een familiaal grondconflict bij een terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor vervolging en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde

socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Vooreerst treedt de Raad het betoog in het verzoekschrift niet bij dat het arrest "*M'bodj*" handelt over een fundamenteel verschillende situatie dan de huidige situatie in Afghanistan. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker nog argumenteert dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, als gevolg van het beleid van de taliban werden opgelegd en dat het ontwrichtend beleid van de taliban zelf dus overwegend aan de basis ligt van de huidige crisis, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoede van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert er nogmaals aan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn

2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Te dezen oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt door verzoeker niet betwist en wordt bovendien bevestigd in de aanvullende nota die verwerende partij op 9 september 2024 op de Raad heeft neergelegd en waarin aan meer recente informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gerefereerd.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN